Malmetedors del patrimoni públic

Sap greu veure l'egoisme, la desídia i la irresponsabilitat amb què es comporten moltes persones amb relació a les coses que són patrimoni de tothom. Hi ha gent que només respecta l'entorn si li posen una multa. La multa, però, és l'extrem al qual no caldria arribar en una col·lectivitat respectuosa. He vist amos de gos que, quan aquest fa caca, dissimulen fent veure que no és seu per tal de no haver-la de recollir, i he vist papereres arrencades per individus tan insignificants que experimenten una erecció cada cop que fan un acte vandàlic. L'incivisme existeix i es troba arreu del món. Diu la dita que a tot arreu se'n fan, de bolets, quan plou. A Sant Cugat també.

Sant Cugat, com sabem, desperta una enveja sana en els barcelonins per la gran quantitat de zones verdes que té, per l'aposta que va fer un dia per la cultura i el medi ambient i pel nombre d'arbres i de zones enjardinades de què gaudeix. Però perquè les coses bones perdurin cal mantenir-les, i no tothom està disposat a tenir cura del patrimoni de la ciutat. Hi ha ciutadans que tant els fa malmetre els bens públics, ja en pagarà la reparació el consistori. Però quan un consistori paga, són tots els ciutadans d'aquella població el qui ho fan. L'incívic potser pensa que com que ell també paga pot fer el que li vingui de gust. Doncs no, perquè el patrimoni públic no és el sofà de casa o la taula de la cuina, que només tenen un propietari, el patrimoni públic té tants amos com persones hi ha empadronades al municipi. I el manteniment del bé comú es basa en el respecte.

Un exemple il·lustratiu d'egoisme, desídia i irresponsabilitat el veiem en les marques que deixen molts ciclistes en diverses zones enjardinades. Hi ha ciclistes que, per tal de fer-se el camí un instant més curt travessen llocs enjardinats i hi deixen la seva petjada. Aquest és el cas del tros de la rambla del Celler, a tocar de la rotonda entre els carrers Sant Medir i Cèsar Martinell. Tot comença el dia que hi passa un ciclista, després hi passa un altre, i un altre, i un altre... i al cap de molt poc temps, atrets pel 'camí' que aquells primigenis exploradors han 'obert', ja hi passen gairebé tots, cosa que fa cada cop més gran l'espai malmès.

Per què ho fan, això, aquests ciclistes? Doncs per no perdre un parell de segons. Sí, només un parell de segons. Procedents del carril bici de la rambla del Celler, interromput per la rotonda en direcció a l'Ajuntament, o del carrer de Cèsar Martinell pedalant en direcció al parc de la Pollancreda, travessen el passeig central de la rambla i, per tal d'agafar el carril bici que avança en paral·lel, tallen en diagonal la gespa que separa ambdós espais i malmeten la zona enjardinada. A partir d'aquí, per un ciclista respectuós que fa el camí correcte, n'hi ha deu que consideren que aquell és un 'camí natural' que la mare naturalesa ha dissenyat especialment per a ells i amplien la destrossa.

Hom dirà que aquest malmetement és poca cosa, comparat amb les destrosses que es fan cada dia, i tindrà raó. És poca cosa. Molt poca. Però és una metàfora de la manera com la nostra gloriosa civilització s'obre pas en aquest planeta.

VÍCTOR ALEXANDRE és escriptor i periodista

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/149742.html

Copyright 2024 Cugat.cat